

— Татко!.. Татко, ида!.. Ида!..

— Дълчооо!.. Синко, тука съмъ, — отговори татко му, като съзрѣ шейната и затича насреща. Шейната приближи. Татко му се хвана за нея и се прехвърли вжтре. Дълчо зави конетѣ назадъ и тѣ хукнаха право по пжтя.

Затичаха следъ тѣхъ и вълцитѣ, но синджиритѣ дрънкаха по коравия снѣгъ и ги плашеха, та не смѣха да доближаватъ много-много до шейната.

Дълчо подаде юздитѣ на татко си. Той ги взе изъ премръзналитѣ ржце на детето си, па се наведе, цѣлуна го по студената буза и рече:

— Храброто ми момче!.. То спаси татка си!

Сладка топлина се разлѣ по цѣлото тѣло на Дълчо отъ тия думи на татко му. Той не чувствуваше вече ни студъ, ни страхъ.

А у дома ги чакаха отдавна. Бѣше Бѣдни вечеръ. Дългата софра бѣше сложена отдавна, но никой не сѣдаше на нея... Обичай бѣше на Бѣдни вечеръ всички отъ задругата да бждатъ заедно и заедно да вечерятъ... А сега двама дори нѣмаше... И кои двама! Любимцитѣ на баба Велика. Тя поглеждаше неспокойно всѣка минута изъ прозореца навънъ...

Но... лавнаха кучета. Нѣкой извика:

— Идатъ!.. — И всички хукнатъ навънъ.

Цѣли побѣлѣли отъ пѣна и снѣгъ, конетѣ спрѣха срѣдъ двора.

— Добъръ вечеръ! — извика Дѣлчовиятъ татко.

— Далъ ти Богъ добро, синко, — отговори за всички майка му. — Кжде е детето? — запита тя тревожно, като се взираше въ затрупаната съ снѣгъ шейна.

— Тукъ съмъ, бабо! — извика Дѣлчо и размърда снѣга.

— Тука е, мамо, .. но Дѣлчо не е дете, той е юнакъ!.. Той ме спаси отъ вълцитѣ... Има да ви разказвамъ много следъ вечеря...

Дѣлчо скочи изъ шейната, пригърна и цѣлуна баба си и майка си и, като ги прегърна и дветѣ, влѣзе въ кжщи.

На голѣмото огнище горѣше грамаденъ бѣдникъ... Надъ него въ голѣмъ котелъ врѣше Коледната кързавица.

Утре бѣше Коледа.

(Продължава въ четвърта книжка)

Александъръ Спасовъ